

1. ХТО ТАКІ БІЛКУЛАКИ

У сиву давнину на величних горах над могутнім Дніпром стояло славне місто Київ. Воно й зараз стоїть там само. Але, будьмо щирі, це вже зовсім інша історія.

Тоді ж Київ був набагато менший і здебільшого дерев'яний. Будинок із каменю був тільки у князя. Але князь не дуже любив довго сидіти в цьому будинку. Бо там було страшенно холодно.

У давньому Києві все було інакше ще й через відсутність сучасних технологій. Саме тому киянам доводилося жити цікавим життям. Наприклад, перекидатися на тварин.

Найпопулярнішою твариною для перекидання був, звісно ж, вовк. Усі ж знають про вовкулаків! Але не бракувало й охочих побути іншими тваринами, навіть птахами! А окремі кияни перекидалися на гриби.

Наша ж історія починається з *білкулаки*. Тобто з дівчинки, яка вміла перекидатися на білку. Звали її Квасолина, або ж просто Квасоля.

2. З'являється Пожирака!

Багато хто вважає, що в давньому Києві всі імена були красиві й романтичні. Як-от Доброслава чи Красоквітка. Якщо ж чесно, людей тоді називали набагато простіше. Наприклад, Гатило, Пиляйло чи Реготайло. Худяк, Будяк, а то й Черв'як. Вітронюх, Кущовид, Всюдичух. А особливо вигадливі батьки могли назвати свою доню Радоверба чи Окунедана.

Тож білкулаці дуже пощастило, що її звали просто Квасоля.

Жила Квасоля в самому центрі Києва, на теперішній Воздвиженці. Тоді це місце називалося урочищем Гончарі та вважалося київським передмістям. Оскільки на той час іще жодної піцерії не побудували, найбільше у світі Квасоля любила пиріжки з капустою. Особливо якщо спершу натерти їх часничком.

Якось, а точніше — першого серпня сімсот сімдесят сьомого року, Квасоля гойдалася в гамаку у своєму

дворі й натирала собі пиріжки часничком. Коли це з-за паркану почувся схвильований голос її сусіда Гучночиха:

— А-а-а-а! На нас напав Опівнічний Пожирака! Він нищить усю їжу Києва!

У ту ж секунду Квасоля зіскочила з гамака й кинулася шукати батьків, щоб негайно повідати їм тривожну звістку.

3. ВІДЬМАК БУРЯК

Маму Квасолі звали Миша. Працювала вона гончаркою. Тому вся її родина й жила в урочищі Гончарі.

Тата Квасолі звали Буряк. Він працював київським відьмаком.

Оскільки в Києві відьом ніколи не бракувало, вони становили конкуренцію Бурякові. Тому він змушений був вигадати *суперпослугу* для киян, щоб заробити грошей. А саме: Буряк *учив дітей перекидатися на гризунів!* Він і навчив Квасолю ставати білкою.

Друга суперпослуга відьмака Буряка — іграшки з бузинових патичків, бузинові чоловічки.

Самих чоловічків кожна дитина могла зробити сама. Але Бурякові чари допомагали іграшкам ожити. Тож у давньому Києві чи не за кожною дитиною бігав свій маленький бузиновий чоловічок.

От і зараз за Квасолею біг її бузиновий чоловічок Патикослав, або просто Славко. Біг і кричав:

— Зберігаймо спокій! Пожирака не нападає вдень!
Він — Опівнічний, тож маємо час до ночі! Я обов'язково
вигадаю, як порятувати Київ!

4. ЩО ПОТРІБНО ДЛЯ ЗІЛЛЯ

Професія Квасолиного тата Буряка була небезпечною. Адже для чарівного зілля, яке оживляло бузиновий народ, потрібні були дуже рідкісні складники. Наприклад, слина скаженого вепра, зуб задумливого бобра та шкаралупа яйця вередливої черепахи. Однак Квасоля завжди допомагала татові шукати ці складники. Бо ж у давньому Києві не було шкіл. Тому дітям доводилося щодня допомагати батькам.

Серед Квасолиних обов'язків якраз було здобування потрібних складників для Бурякового зілля. Тому в київських лісах Квасоля мала чимало знайомих задумливих бобрів і вередливих черепах. Але їй не дуже щастило на скажених вепрів.

Якщо чесно, добувати складники для зілля було складнувати. Тому Квасоля спершу намагалася махлювати. Наприклад, замість слини скаженого вепра якось віддала батькові слину їхнього сусіда Гучночиха.

Спершу все ніби спрацювало, проте бузинові чоловічки тієї партії відзначалися схильністю до такого вигадливого лихослів'я, що їх любили не лише діти, а й дорослі.